

НАРОДЕН ТЕАТЪР "И В А Н В А З О В"

a_1990_004732

П Р О Т О К О Л

ОТ

ЗАСЕДАНИЕТО НА ДИРЕКЦИОННИЯ СЪВЕТ,
СЪСТОЯЛО СЕ НА 4.XII.1990Г.

С О Ф И Я

Днес, 4.XII.1990 година се състоя заседание на Дирекционния съвет. Присъстваха:

ВАСИЛ СТЕФАНОВ – Директор и Художествен ръководител,

КИРИЛ ВОДЕНИЧАРОВ – Зам.директор,

инж.ЛЮДМИЛ ПЪРВАНОВ – Зам.директор по ТВ

СТЕФАН КАШАВЕЛОВ – Главен счетоводител,

АНТОАНЕТА ВОЙНИКОВА – Зав.лит.бюро,

Асен ШОПОВ – Режисьор,

МЛАДЕН КИСЕЛОВ – Режисьор,

КОНСТАНТИН ИЛИЕВ – Драматург,

АТАНАС ВЕЛЯНОВ – Художник-проектант,

ВЕЛКО КЪНЕВ – Съюзен председател,

АЛЕКСАНДЪР МАРКОВ – Зам.съюзен председател,

АЛЕКСАНДЪР ПАНКОВ – Зав. пост.част.

За протоколчик – Наталия Минкова.

Начало 15,00 часа.

Васил Стефанов: Откривам днешното заседание. Трябва да ви кажа, че днес имаме доста голям дневен ред, въпреки, че в петък, на 30. XI. се събирахме извънредно.

Поканил съм нашия колега Андрей Баташов, разчитайки, че тук ще бъде и Емил Джамджиев. Моля ви за 5 минути внимание – уважение към случая, който е труден за решаване от мен. А, ето го, и Емил дойде!

Колеги, този пръв въпрос от дневния ни ред е във връзка със следното: Андрей Баташов участва в едни трупа, която е направила постановка "Магически гласове". През лятото те я показаха в "Сълза и смях" и се видя, че това е една добра постановка. След това бяха в Англия и САЩ. Интересна е, изградена е на основата на песнопения славянски и старобългарски. Този състав е поканен на едно ново пътуване във Франция и Англия. Във връзка с това Андрей Баташов моли да му се разреши да отсъства от 7.I. до 10.II.1991 година. В петък ви съоб-

ших програмата за месец януари, която вече е готова. Андрей Баташов участва в три спектакъла - "Образ и подобие", "На четири уши" и "12 разгневени мъже". Това са основни спектакли, които ще се играят много пъти през януари. Двамата от постановчиците - Киселов на "Образ и подобие" и Джамджиев на "На четири уши" са тук и ще кажат своето становище. Знаем становището на Леон Даниел. За мен е важно следното - нямам никакво желание да преча на тяхното турне, но неговото отсъствие за един месец бие по гръбнака на нашия репертоар. Има един изход - Андрей Баташов да бъде заместен от други актьори в ролите, които изпълнява. Искам вашето мнение - как да излезем от тази ситуация. Въпросът стои така: ако някаква трайна причина наложи отсъствието на Баташов, тогава бихме положили усилия, за да го заместим за по-дълъг период от време. Но сега става дума само за един месец. Колегите от другата постановка държат на неговото присъствие. А щом него го няма тук, ние трябва да се лишим от 18 представления.

Имате ли да кажете нещо?(към Баташов)

Андрей Баташов: Не. Вие казахте всичко съвсем ясно. Ако има въпроси - мога да отговоря.

Антоанета Войникова: Да чуем каква е наговата алтернатива. Как самият той гледа на тази ситуация.

Андрей Баташов: Като практически изход мога да предложа да бъда заместен от Здравко Методиев, който има и други участия тук и е познат добре в театъра. Аз лично мисля, че спокойно може да бъда заместен от него в "Образ и подобие" и "12 разгневени мъже". С "На четири уши" е по-сложно, защото там имам по-специфично участие, необходимо е да се пее и да се свири. Затова за него съм готов като се върна(ако замина), да направя всичко необходимо и да понеса по-голям натоварване, като тази постановка бъде включена повече пъти в програмата за следващите месеци. По отношение на "12 разгневени мъже" Леон Даниел е на мнение, че много късно го уведомявам за това. Но решение-

то за пътуване беше взето късно и затова всичко стана така. Искам да кажа, че това пътуване не се прави с комерческа цел и няма за цел обогатяване на трупата, а има представителен характер и е по линията на културния обмен.

Васил Стефанов: Не мога да не попитам двамата режисьора какво мислят, биха ли могли да заместят Баташов с други актьори в своите постановки?

Емил Джамджиев: Андрей Баташов е актьор с изключителни качества и не напразно в трупата са се ориентирали към него. Затова в никакъв случай не мога да попреча на неговото отсъствие и бих направил всичко, което се изисква от мен, за да осигурия неговото освобождаване.

Младен Киселов: При мен няма никакъв проблем той да бъде заместен от друг актьор.

Васил Стефанов: Г-н Джамджиев, Вашето изказване значи ли, че Вие можете да заместите Баташов?

Емил Джамджиев: Това трябва да се изумува. Няма невъзможни неща!

Васил Стефанов: Вие разбирате, че ситуацията е тежка! От информацията ще видите какво е положението. Театърът няма публика! Това са двете постановки - "На четири уши" и "Образ и подобие", които вървят сега най-добре. За "12 разгневени мъже" още не се знае, то е още пеленаче, но Леон Даниел е категоричен - не приема Баташов да е репетирал толкова време и, когато вече започва да се провижда какво става, да влезе друг актьор на негово място.

Младен Киселов: Проблемът е наистина при Леон. Там не можем да окажем въздействие и той трябва сам да си реши.

Васил Стефанов: Леон два пъти ми заявява, че не е съгласен. Това са неща, при които всеки може да каже "не". Има случаи, обаче, при които с всеки актьор може да се случи нещо непредвидено, нещо със

здравето и тогава наистина ще се наложи заместването му. Единственото нещо, което нямаме право, е да се набутваме в творческия процес и да отлагаме премиерата. Ще се опитам да направя нещо, но Леон е кате горичен.

Константин Илиев: Възможно ли е да се замрази постановката и премиерата да бъде отложена за по-късно?

Васил Стефанов: В цялата история това, което ми тежи е, че (аз в театъра съм съвместител и мога всеки момент да напусна), но това, което ми тежи е, че днес не се репетира, защото Стоян Алексиев ботишъл да урежда един закъсал филм и ..., впрочем, всички са готови да отидат другаде, да защитават друга кауза, а театърът, този на когото те са посветили своя живот, остава на последно място. Тук е нещото, което ме притеснява. В дадения случай разбирам колегиалните отношения на режисьорите, но правим компромиси, които водят до спиране работата на театъра, до падане на представления.

Андрей Баташов: Може ли да кажа още нещо?

Аз държа на този театър. Не желая да мишкувам и да действувам подмолно. Има и други варианти, но не искам да поставям театъра пред свършен факт. Аз държа на този театър и мисля, че в рамките на разумния компромис може да се измисли нещо.

По отношение на "12 разгневени мъже" човекът с когото съм говорил да ме замести би могъл да се справи, но не бих желал да поставям театъра в безисходица.

Асен Шопов: Имаш ли предложение и вариант?

Андрей Баташов: При първия ни разговор г-н Стефанов ми каза, че може да се наложи да подам молба за напускане за 1 месец. В краен случай и това бих направил, но не искам да поставям театъра в безисходица и пред свършен факт. Иначе бих ли предизвикал тези разговори?

Асен Шопов: Склонен съм да приема положителните качества

на Баташов, за които говори Емил и оскъдицата на представления и зрители като фактори, усложняващи ситуацията. Имам въпрос – как мислите Вие, във времето, което остава до 12-ти, 13-ти може ли да се обвърже представлението в неговата зрялост, считате ли, че е възможно да влезе нов актьор, ненакърнявайки целостта на образа? Може ли от друг да се изпълни онази дейност, онази функция, която е възложена на Баташов?

Андрей Баташов: Пред който и режисьор да поставите този въпрос той ще бъде еднозначен. Явно, вземайки ме в разпределение, той е имал нещо предвид, но знаейки, че може да се явят екстрени ситуации, при които винаги би се намерило решение.

Асен Шопов: Знай, че всички се стремим да намерим решение дори като оценка на един висок критерий. От другата страна стои театърът като един неодушевен предмет. В тази дилема не може да има еднозначност. Ситуацията е закланена в невъзможността си. Това, което каза Емил е жест, който няма да обременява само него, а и целия театър. Как да се съчетае несъчетаемото?

Васил Стефанов: Искам на всички да ви кажа – става въпрос за едно много просто нещо. Трябва да се предпочете един театър. Кое да се предпочете – дали театъра с трите постановки или трупата с едната постановка и отиването в чужбина. Говорихме за възможността от възникване на непредвидена ситуация и необходимостта от намиране на заместник. Но непредвидената ситуация може да се постави и пред трупата (недай боже счули крак или нещо друго възникне). Защо трупата да не измисли изход за неговото заместване? Тревожи ме, че той е готов да напусне нашия театър, а не трупата. Това е въпросът, който лично ме занимава и ме боли. Защо той да държи повече за трупата отколкото за театъра, който му е майка-хранителка.

Велко Кънев: Господин Стефанов, вие прекалено емоционално поставяте нещата. Смятам, достойно е това, че Баташов открито идва

и поставя проблема си пред Вас. Наистина, театърът е поставен на изпитание, но мисля, че ако го пуснем да замине, след този жест, който сме направили за него можем повече да му разчитаме. Вие разсъждавате така, защото все пак не сте актьор. Но при нас актьорите нещата не стоят съвсем така. Андрей ще си играе до края на декември. Освен това неговата роля е най-малка – има около 10 реплики, така че при добро желание можем да не пречим нито на себе си, нито на Андрей

Васил Стефанов: Вече има определено мнение. Само че кой ще говори с Леон? Аз вече няколко пъти съм говорил с него и не е удобно да подновявам разговора.

Всъщност тази постановка е много печална! В деня, в който се събраха всички артисти дойде Стефан Данаилов и каза, че малко е зает на снимки в един филм за една седмица, после дойде отсъствието на Стоян Алексиев, сега идва отсъствието на Андрей Баташов. Все пак той е гост-режисьор и не иска да променя датата на премиерата си.

Асен Шопов: Аз нещо не разбрах. Това отсъствие не касае премиерата, така ли?

Андрей Баташов: Не. Ще играя на премиерата, след това още 7 представления, след което се налага да замина.

Асен Шопов: Това вече е друг въпрос. Аз мислех, че ще се попречи на премиерата.

Васил Стефанов: Мога ли да сметна, че становището на Съвета е да се разреши на Андрей Баташов да отсъствува от 7.I. до 10.II. 1991 година?

От членовете на съвета: Да.

Васил Стефанов: (към А.Баташов) Чухте мнението на Дирекционния съвет.

Андрей Баташов: Аз много ви благодаря, защото откакто излезе това предложение за пътуване, мира нямам, за да намеря изход.

Васил Стефанов: Джамджиев, какво е положението с плексигласа?

Емил Джамджиев: И четирите плексигласови плоскости са спукани, а това е много опасно, защото вече два пъти кракът на актьор пропада вътре, където напрежението е 220 волта! Знаете какви могат да бъдат последствията!

Александър Панков: Аз предложих на режисьора да сменя плексигласа със стъклопласт – той е по-здрав и няма така лесно да се пука. Въпросът е да се намерят средства, за да са купи.

Емил Джамджиев: Все това чувам, че няма средства, но като се случи нещастieto какво ще правим? Освен това се разваля и качеството на постановката.

Стефан Кашавелов: Имам чувството, че всички се оправдават, че няма средства, а аз не съм спрял нито един разходен ордер.

Емил Джамджиев: (към Васил Стефанов) Аз лично ще Ви информирам и по въпроса за плексигласа и за осветлението, защото на миналото представление техниката отказа 20 минути преди края.

инж.Людмил Първанов: Осветителите нямат никакво основание да се оправдават по технически причини.

Васил Стефанов: Дръжте ме в течение ден за ден как стоят нещата.

Това, което следва от днешното ни заседание е вече да се намери заместник на Андрей Баташов, който да започне да учи ролите му и да има готовност за заместване.

Кирил Воденичаров: Единствено ти, Емиле, можеш да го замениш в "На четири уши" – знаеш цялата роля, а също и свириш, и пееш, и танцуваш.

Емил Джамджиев: Бих могъл да вляза в постановката ако решите и прецените, че възрастта ми позволява да изпълнявам тази роля

Васил Стефанов: Колеги, разбирам, че въпросът, който въз-

никна по повод Андрей Баташов има различно тълкуване. Но аз няма да отстъпя от своето мнение! Ще се явя и пред целия състав, ще обясня, че състоянието на театъра се дължи и на това, че всеки гледа да иде навън да работи, а за театъра не милее толкова, не повече за него. Оттук нататък, колкото и да ме уверяват в чувствата си към театъра – че държат на него, че милеят за него, че болят за него – не мога да повярвам в тези болешки!

Нека ни информира Воденичаров за състоянието на театъра по отношение на зрителите и представленията през седмицата.

Кирил Воденичаров: Положението е лошо. След малкото оживление през първата седмица и се mine през стачката, сега положението е тревожно. През тази седмица – днес – 144 места за "Образ и подобие"; утре – "Чичовци" – само 30 места, затова казах на Радост Вълчева да не съобщава в Радио София за това представление; "Образ и подобие" на 6.XII. – 64 продадени места; "Черна комедия" – 18 продадени места и 100 по някаква заявка, за която още не са се явили. Т.е. под съмнение са трите представления – и на 4., и на 5., и на 6.XII.

На малка сцена за първи път за представлението на "На четири уши" – само 42 места продадени, а за "Американска терапия" – нито един продаден билет.

Васил Стефанов: (към всички) Кажете какво да правим? Работата става много сериозна и тази картина трябва да се знае от всеки човек, работещ в театъра. Театърът, Народният театър няма зрители! Не можем и 100 човека публика да съберем! Това трябва да е ясно на всички. Не когато се изявяват претенции да се забравят, а да нехаят, когато става дума за основния ни проблем.

Антоанета Войникова: Следя и слушам с цялото си внимание всичко казано дотук. Трогната съм от колегиалните чувства, проявени към Андрей Баташов. Но изпитвам болезнено чувство, просто физи-

ческа болка, като виждам отношението на колегите си към художественния процес. Все едно, че това е една броница, днес ще махна едно зърно, утре ще пхна друго зърно... и това изобщо няма да се отрази върху вида на броницата. Ако смятаме, че това вътрешно отношение към театъра не стига до всеки човек в залата, жестоко се лъжем! Чувството, че можем да въртим спектакъла, да влиза един актьор, да излиза друг е погрешно. Ето, това води до резултатите, отчетени преди малко! Нашата сцена е студена, от нея лъха студ. Докато има подобни заседания ние ще имаме тези цифри! Всеки си носи своя кръст! Ако не можем да се преборим с обстоятелствата, да се примирим! Разбрах, че Малкият градски театър зад канала има вече трета премиера от началото на сезона, а ние все още не сме изкарали първата.

Васил Стефанов: Всеки от нас трябва сам да направи преценка. Това е основното, което трябва да тръгне от нас. Онези хора от Малкия градски театър сами си строят декора, сами си късат билетите, сами се обличат, сами си чистят и имат публика и вече три премиери, а ние, които си имаме всичко, нямаме публика.

И пак ще се върна на точка първа и отново така емоционално, защото не мога да бъда спокоен. Ако така лесно заменят актьорите, значи вие сте взаимозаменяеми. Само като видиш Емил Джамджиев до Баташов..., аргумента "ти знаеш пиесата"... Вие чувате ли се какво говорите?!

Преживявам драматично нашата много лесна готовност за замяната на един актьор с друг. Самата готовност на Баташов да изостави театъра си. Докато я няма голямата обвързаност, голямата привързаност към своя си театър, към единствения си театър, не можем да разчитаме на нищо!

Ще падат представления. Няма какво друго да се прави. Ще понесем този срам. Сутрин в радиопрограмата започнаха да ни

споменават вече на 3-то и 4-то място, а не както по-рано - на първо.

Младен Киселов: Мисля, ме не трябва да се абсолютизи-
рат нещата, от която и да е гледна точка. Отношението към Народно-
ния театър е изключително комплецирано. Първо - отношението е по-
литизирано и ние трябва да си дадем ясна сметка за това и да не
ровим в собствената си рана самоубийствено. Трябва да си дадем
ясна сметка къде проблемът стига до нас и от къде започва. Нашият
театър е под знака на символа. Да не се ходи в Народния театър в
момента е акт на гражданско отношение. Ние трябва да си дадем
сметка, че спокойно трябва да понесем последиците от всичко това.
Този театър не може да бъде извън сферата на съзнателното поведе-
ние на публиката. "Синята" публика не идва съзнателно, т.нар. "чер-
вена" публика също не идва съзнателно. Остава да идва "чистата"
публика. Това е човекът, който действително се интересува от теа-
тралното преживяване. Има няколко наши колеги-артисти, които с
появата си по митингите влияят със страшна сила. Хората от "Мал-
кия театър" имат един рефлекс да участвуват в днешните събития
не само като театрали. Упорито и категорично се разгръща една дей-
ност, че българската култура не си отива, а си отива една отделна
част от нея. Зрителят, който отива на театър, извършва една воле-
ва постъпка. Вярвам, че едно активизиране на нашата работа като
тревога и като качество ще даде по-добър резултат. Това, че има
или няма публика не може да се контролира от нас. Годици наред
в нашия салон влизаха определени хора, определящи се от конъюнкту-
рата. Картината изисква най-много мъжество от този театър - да
издържиш на това, че ти си символ и се опитваш да правиш изкуство
това е геройство. През 17-та година в това състояние е бил МХАТ
и знаем как е излязъл от него. Мисля, че театърът трябва да се
погрижи за репертоарния си отговор. Без паника от липса на зрите-

ли, защото има естествен момент на политически шурутии, който вече отминава. Защото започва приемането на закони и всеки българин ще завърши момента на уличния екстаз. Напролет всички ще тръгваме оттам, че времето е пари, че то трябва да се вложи в производство, а не в митинги. Големият разговор, който трябва да проведем е какво да поставяме. Не трябва да се правим на театър с музикъли или червената си сграда да направим синя, но това, което правим като репертоар да е без никакви желания за политически дивиденти. Разговорът трябва да се насочи предимно към това – какво да играем. Малкият театър зад канала наистина прави трета премиера, но може ли да се сравни тяхната сцена с нашата или техните декори с нашите. Ние трябва да вземем тяхната работна стръв. Ние трябва да отговорим на атаката от страна на публиката. Аз непрекъснато си поставям въпроса "Какъв трябва да бъде нашият театър?". Бих предпочел да не се съобразявам с тези уличници, които заливат страната,^с тези кресльовци, които 45 години не са се реализирали и сега доказват, че е дошло време да се реализират. Мисля, че има нещо дълбоко несериозно в това да отчитаме, че те не са влезли в нашите салони. Проблемът е в това – да намерим хитър отговор, който да бъде нахален и горд. В противен случай можем да нажежим атмосферата в театъра и да дадем повод наистина да се говори за нас. Не може да се генерализира, че този театър е символ на отиващото си време. Спектаклите, които вадим да са на равнище, в разговорите, които водим да личи, че сме други.

Въпросът с Андрей Баташов и други въпроси, подобни на него от Нова година ще се решат с договорната система. В договора трябва да има точка – всичко странично се подчинява на участието ти тук, където ти е основната месторабота. Защо в другите,

нормалните държави не възникват такива въпроси? Когато всичко е договорено, дадените дати в програмата са закон.

По поставеният от Андрей въпрос единствената фраза, която ме впечатли, е че той може и да напусне театъра ако не му дадем възможност да замине.

Асен Шопов: Значи извън политическата ситуация, която ни бие по главата има и нещо вътре в театъра.

Младен Киселов: Най-болното е, че Андрей Баташов художествено-творчески не е тук.

Васил Стефанов: У мен се върти мисъл дали не е време този разговор да се пренесе в една разширена среда на състава. За момента е много важно. Въпреки, че в анализа стигнах до извода, че вероятно политическата ситуация, която е променлива, влияе върху променливото отношение към театъра. При двете срещи, които имах със стачкуващите работници се уверих в това, че една част от хората, които изкарват тук хляба си, тук в нашия театър, са готови да го жертват в името на други идеи. Това, което ме сепва е, че театърът все е пренасян в жертва! Тази непреклонност, неотстъпчивост в името на театъра, не се наблюдава у никого.

Велко Кънев: Г-н Стефанов, Андрей Баташов гледа и се учи от другите. Защо един Стефан Гецов да може да откаже да играе представление, а другите, които го гледат какво прави – да не могат? Къде е неговият морал?

Васил Стефанов: Кога е било това? Вероятно не по мое време.

Кирил Воденичаров: Миналата година.

Васил Стефанов: Разговорът за съдбата на театъра е изключително важен. Дори и в този акцент, който му придава Младен Киселов. Трябва да се съберем и да си кажем, че ние сме вързани

с една верига и единият ако започне да потъва, ще повлече и другия.

Асен Шопов: Това да стане след премиерата.

Васил Стефанов: Да, разбира се.

Воденичаров, имаме една друга точка. Ще докладвате ли по нея?

Кирил Воденичаров: Искам да кажа по декларацията на "Подкрепа".

Във връзка с отговорите на въпросите, които те поставиха отговора е: (чете отговора, написан подробно)

По отношение на заплатите – направихме една справка за сравнение на заплатите в нашия театър със заплатите в Сатиричния и в Операта, от която се вижда, че работниците и на трите места вземат почти еднакви заплати, така че нямат право за недоволство

Васил Стефанов: Става дума само за основните заплати, а премиите не са включени. Като се има предвид, че те са гарантирани, заплатата идва по-висока в нашия театър.

Александър Марков: Хората се сравняват като имат предвид какво работят и какво вземат. На хората трябва да се обясни защо при някои служби в операта са по-големи или по-малки заплати, те да знаят, че това са преразпределени средства, които са определени на един и същи принцип и са различна за различните театри и институти.

Кирил Воденичаров: Бих могъл да запозная Дирекционния съвет и със сведението за изпълнението на плана за времето до 30. XI.1990 год., като го сравня със същия период от време за миналата година.

Не вярвам през месец декември да имаме приходи повече от 16000 лева. Предвижданията ни са, че няма да изпълним плана за приходите с 200 хиляди лева.

В някои служби има крещяща необходимост да се преразгледат заплатите, но това в този момент е невъзможно, тъй като е изчерпан целият фонд "Работна заплата". На другия Дирекционен съвет би могло, без да се говори за съкращения, да огледаме как можем да стегнем редиците си, главно там, където има хора в пенсионна възраст и работещи пенсионери.

Стефан Кашавелов: Бих допълнил към това, което каза Воденичаров – за следващата година съм поискал с 400 хиляди лева увеличение на бюджета. Какво ще утвърдят от Министерството ще се разбере след 1.I. Ако направим преразглеждане и увеличение на заплатите, това ще стане през м.III, със стара дата. Ако предприемем съкращения, за да осигурим средства за увеличение на заплатите, това ще бъде съвсем малка сума и няма да реши проблема ни.

По отношение изпълнението на плана за приходите – очертават се 200000 лева неизпълнение на плана за приходите. Искам да направя всичко възможно, за да заделя средствата, необходими за изплащането на премиите за II-ро полугодие на тази година. Затова съм говорил с Министерството да прехвърля средства от § 14, но все още нямам резултата от бригадата от Козлодуй. Трябва да знам сметката и колко ще им се плаща. Ако това не стане до 20.XII., ще закъснеем и няма да можем да използваме средствата. Молбата ми към инж.Първанов е да направим всичко възможно през следващата седмица да уредим тези плащания.

Кирил Воденичаров: Днес дойдоха няколко души архитекти, занимаващи се с проекта за ремонта на ул."Кирил и Методи". Старият проект не отговаря на много изисквания. Те дойдоха и ме затрудниха с много чертежи. Аз, който не разбирам от тези чертежи, сетих, че това може би ще оскъпи много ремонта. Затова, докато нещата още не са стигнали до реализирането, когато ще бъде късно, поставям въпросът на вниманието на Дирекционния съвет. Необходим

ли ни е този ремонт там? Трябва ли да се прави или не? Идеята беше да се изнесе от театъра железарското ателие и всички ателиета, произваждащи декор да се съберат долу в сградата на ул. "Кирил и Методи". Тези архитекти и инженери утре ще дойдат отново и трябва да знам какво да им отговоря, затова поставям сега въпроса пред Дирекционния съвет.

Васил Стефанов: Лошото е, че въпросът възниква в 17,20ч и вече сме доста поизморени. Мисля, че на тези проектанти трябва да се каже, че имаме възможност да платим такава и такава сума за този проект. Проектът трябва да отговаря на нашите изисквания.

Кирил Воденичаров: Работата е там, че отговаря, не отговаря, трябва да платим проекта.

Васил Стефанов: Как така?!

Александър Марков: За жалост законът е такъв - проектът се плаща независимо от това дали ще се реализира или не.

Васил Стефанов: Но те не са изпълнили нашето задание! Ние трябва да направим този ремонт, защото хората там работят при лоши битови условия. Ако сме платили на ремонтната бригада, тя трябва да свърши работата по ремонта.

Тук, на листа пред мен съм си отбелязал три въпроса:

I. Съкращенията - За сега се разбрахме, че такива съкращения няма да правим по две причини. Едната е да изчакаме да се определи начинът на финансиране на нашия театър и финансовите средства за следващата година. Другата е, че не е изключено от 1.I. да минем на друга система на договаряне, която ще промени нещата. Това не пречи там, където е необходимо да се извърши пенсиониране, не съкращаване, а пенсиониране, да се извърши и със средствата, които се освободят при това да се увеличат най-малките заплати.

II. В петък, 30.XI. взехме решение да се съкрати персонала на Стол-клуб-ресторанта. Клуб-ресторантът остава да съществу-

ва в същото помещение с друг персонал и на друга основа на финансиране. При същите условия на обслужване и заплащане ще се запази функционирането му като стол наобед и ресторант вечер. Моля ви при всички случаи, когато възникнат въпроси, обяснявайте, че столът си остава.

III. Има ли някакви въпроси, които изискват обсъждане?

Константин Илиев: Аз имам, но искам насаме.

Велко Кънев: Така наречената стачка постави на изпитание целия театър. Ние трябва да си отговорим до къде стигат политическите искания, до къде синдикалните и до къде професионалните. Затова мисля, че трябва да се обясни на всички нас какво сме ние, кое е общо, кое е отделно. За мене истината е, че това бяха политически искания и бяхме поставени в положение една синдикална група да постави театъра и неговата съдба в своя зависимост. Има неща, които аз, като творец, не бих позволил да се разгръщат в театъра. Може би трябва някой, който познава законите да обясни тези неща.

Васил Стефанов: Въпросът е сериозен. Тъй като двата синдиката са в разцепление, остава грижа на административното ръководство да организира събрание. Трябва да се съберат всички служители, членовете на двата синдиката, за да се обясни от грамотен човек законното положение по отношение на стачката. Друг е въпросът, че след оставката на Велко Кънев единият синдикат е останал без ръководство. Крайно време е да се свика събрание, за да се избере нов профпредседател. Непростимо е месеци наред да се стои без ръководител. Аз разбирам грижата на Александър Марков, но той поема отговорност за техническия персонал. Моето желание е час по-скоро да се изяснят тези неща. Като Директор не мога да се меса в синдикалната дейност, но трябва да се изясни докъде се простира тя.

По отношение на премиите – лозунгът на театъра трябва да бъде "Трябва да осигурим зрители!", а не "Трябва да осигурим пре-

миялни".

Докато не се съберем и не си кажем това, което мислим и не позволяваме на 30-40 души да блокират дейността ни, резултатите няма да са добри.

Следващият вторник, на 11.XII. ще имаме пак тук разширен Дирекционен съвет. Налага се до края на годината да се събирате в този състав, тъй като имаме да решаваме много важни въпроси.

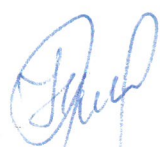
Благодаря ви за участието!

Закривам заседанието. Часът е 17,40.

Довиждане!

4.XII.1990 година

Протоколчик:

/Н.Минкова/